

ADAM JA EVA

Pekka Ervastin esitelmä 20.12.1931

Adam ja Eva – kuten kaikki tiedämme – on niminä asetettu meidän almanakkaamme juuri ennen joulua, joka vietetään Jeesuksen Kristuksen syntymän muistoksi. Nyt – kun viime kerralla mainittiin – olisi aikomus puhua Jeesus Kristuksesta vähän uudelta kannalta, ja ennen sitä on silloin tarpeellista puhua vähäsen Adamista ja Evasta, jotka almanakankin mukaan ovat kakista lähinnä juuri Jeesus Kristusta. En tiedä, missä määrässä kirkko on ajatellut ja ymmärtänyt tätä yhteyttä, niinkuin me nyt sanoisimme okkultiselta kannalta, mutta ainakin tietysti kirkko asettaessaan nämä nimet vieretysten on ajatellut niitä Paavalin sanoja, että Kristus on toinen eli uusi Adam. Ensimmäinen Adam oli tuo luomiskertomuksessa mainittu Adam, josta sanotaan, että hän oli ensimmäinen ihminen, ja toinen Adam, uusi Adan on taas Jeesus Kristus. Ja Paavalihan asettaa nämä sillä tavalla yhteyteen, että sanoo, että yhden ihmisen, ensimmäisen Adamin kautta tuli kaikki paha, synti ja kirous maailmaan, ja toisen yksilöllisen ihmisen, uuden Adamin, Kristuksen kautta tuli taas kaikki pelastus, vapautus ja synnistä pääseminen maailmaan. Niin paljon on kirkko epäilemättä ajatellut, kun se on laatinut tuon nimiluettelon almanakkaan. Ja me teosofisina totuudenetsijöinä ymmärrämme nämä asiat vallan hyvin symbolisesti, ja sentähden tahdomme muistuttaa ensin mieleemme tämän allegorian, tämän symboliikan, ennen kuin sitten lähdemme tutkimaan monenlaisia historiallisia, okkultis-historiallisia totuuksia näiden asioiden takaa. Tuon meidän Raamatussamme olevan symbolisen allegorian eli symboliikan mukaan on Adam, eli Adam ja Eva meidän ihmistemme, me tavallisina ihmisinä – ja taas Kristus on tämä meidän ihmistemme sinä epätavallisena, sinä tulevana ihmisenä; niin, että meidän jokaisen yksilöllinen kehitys käy

Adamista Kristukseen. Jokainen meistä on luonnostaan Adam, ja sitten on jokainen meistä lopullisesti henkisesti Kristus. Sentähden myöskin puhutaan jokapäiväisessä mielessä Adamista ja Evasta tuollaisessa kaikille käsitettävässä symbolisessa merkityksessä. Puhumme vanhasta Adamista, ja sanomme, että jokaisessa on tietysti vanha Adam. Ja puhumme Evasta, ja sanomme, painostamme sitä ikuista naista, mikä on meidän ihmiskunnassamme suurena voimana – ja suurena voimana, joka suuresti myöskin kiusaa kaikkia ihmisiä. Sentähden nuo nimitykset – Adam ja Eva – ovat meille aivan kuin jokapäiväisiä symbooleja. Mutta kun ajattelemme näitä symbooleja enemmän teosofis-okkultisesti, tiedämme, että jokainen meistä on kerran ollut Adam aivan tuossa merkityksessä, luonnollinen ihminen, joka ensimmäisen kerran lankesi syntiin, niinkuin voisi sanoa tutustui pahaan, joka ensimmäisen kerran havaitsi itsekkyyden itsessään. Ja tämä on historiassa tapahtunut miljoonia vuosia sitten, kun ensimmäisen kerran synnyimme tänne maan päälle, joka tapahtui joko Lemurialla tai Atlantiksella, riippuen omasta kehityshistoriastamme: mutta useimmiten kuitenkin sillä tavalla, että olimme syntyneet eläinkunnasta ihmiskunnaksi jo kuumanvantarassa, lunaarisessa manvantarassa, ja sitten jäimme odottamaan sopivaa tilaisuutta, koska voisimme ruumistua ihmisinä. Tämä tapahtui sitten tällä maapallolla, tässä manvantarassa ja synnyimme tänne ihmisinä. Eikä kestänyt kauvaa, ennenkuin todella lankesimme itsekkyyteen, pahaan ja syntiin, ja tulimme siis tuommoiseksi ensimmäiseksi Adamiksi. Ensimmäinen Adam, joka lankesi syntiin, oli meidän pitkän karmallisen historiamme alku ja sitten olemme eläneet tällaisina Adam-olentoina, ja elämme yhä siihen saakka, kunnes meissä syntyy uusi Adam, Jeesus Kristus. Sillä tavalla tulee aivan oikeaksi ja todeksi tuo pyhän Paavalin sana, että yhden ihmisen kautta tuli paha maailmaan. Jokaisessa luomiskaudessa tuli yhden ihmisen kautta paha maailmaan, ja yhden ihmisen kautta,

sen lopullisen, Kristuksen kautta tulee pelastus. Se suuri draama toistuu jokaisen ihmisyksilön elämässä. Ja kun tarkemmin tarkastamme tuota draamaa, huomaamme kuinka välttämätöntä on puhua Adamista ja Evasta, sillä Adam ja Eva kuvaavat eri puolia meissä. Kun ajattelemme tuota ensimmäistä ihmistä, tuota ensimmäistä Adamia, jona me olimme miljoonia vuosia sitten, silloin Adam kuvasi meissä meidän päättämme, yleisesti sanoen; aivojamme, ymmärrystämme, meidän päässämme asuvaa tajuntaa. Ja Eva taas kuvasi meidän sydäntämme, sieluamme, tunnettamme. Ja ymmärrys, järki, jota kuvataan nimellä Adam, on luonnostaan semmoinen, niinkuin tiedämme, että se tahtoo ymmärtää ja tietää totuutta. Juuri sentähden tuo ensimmäinen Adam meissä, ymmärrys, järki meissä oli kutsuttu etsimään totuutta. Meidän tehtävämme ihmisinä on etsiä totuuden jumalaa, ja järki on meissä se ominaisuus, jonka täytyy ensinnä tämän havaita. Tämä totuuden etsiminen ei voi tulla tietoiseksi meille, ellei se nouse meidän ajatukseemme, järkeemme, ymmärrykseemme. Sentähden meidän ymmärrykseemme, järkemme tehtävä on ymmärtää ja käsittää tuo: meidän on etsittävä totuutta, Jumalaa. Se on annettu meidän järjellemme tehtäväksi: sitä varten meillä järki on. Nyt kun meillä on järkemme meihin vasta heränneenä, sillä tietysti on kuitenkin tämä perusominaisuus, tämä alkuperäinen kvaliteetti, niin se tahtoi ymmärtää, se tahtoi tietää. Ja jos me olisimme olleet paljaita ajatusolentoja, ymmärrysolentoja, silloin kuka ties meidän älymme olisi jatkanut tuommoisessa aivan kuin älyn puhtaassa totuudenetsimisessä. Mutta koska sitä emme olleet, vaan olimme eläviä olentoja, ihmisiä, joilla on sydän, ei voinut meidän etsimisemme alkaa eikä jatkua paljaalla älyn toiminnalla. Tämän tiedämme muutenkin, sillä tiedämme kokeneempina, että elämän totuus, Jumala ei ole ainoastaan niin sanottu intelligentinen prinssiipi, semmoinen, joka on järjellä käsitettävä. Sillä emme voi käsittää Jumalaa, elämää, itseämme – järjellä yksi-

nään. Järki yksinään lamautuu, putoaa, lyyhistyy kokoon, tuntee kykenemättömyytensä, jos todella alamme etsiä totuutta tänä päivänä. Tiedämme sen kokemuksesta. Järjellämme yksin enne voi löytää totuutta sentähden, että totuus ei ole intelliigibeli asia ainoastaan. Elämä on itse todellisuus. Ja kaikki puolet ovat meissä välttämättömiä, jos tahdomme Jumalan tuntea, totuuden tietää – kaikki meidän aistimme ja ennen kaikkea sydämemme. Ilman sydämemme myötävaikutusta, ilman niitä sisäisiä ääniä, jotka vaikuttavat meidän sielussamme, ei ole mitään toivoa löytää Jumalaa, totuutta. Meissähän täytyy olla yhteistoiminta järjen ja sydämen välillä, jos tahdomme löytää Jumalan. Sentähden kun oli tuo alkuperäinen ihminen, jossa oli järjen pieni kipinä, mutta myöskin sydämen pieni kipinä, ei se ihminen, joka oli ihminen itse, osannut lähteä yksin järkiolentona etsimään elämän totuutta; sydän oli mukana. Ja nyt muistamme, kuinka Jeesuskin sanoi: „sydäimestä tulee ulos kaikki paha.“ Sillä meidän sydämeistämme tulee ulos kaikki meidän itsekkyytemme; kaikki, mitä meissä on syntistä tulee ensin ulos meidän sydämeistämme. Mistä syystä? Sentähden, että meidän sydämemme, se mitä tunnemme on lähempänä meidän todellisuuttamme, – meitä itseämme todellisina olentoina; se on lähempänä meitä kuin ajatus. Vaikka ajatus on se, mikä toimii meissä nopeammin ja ensin, niin tunne on kuitenkin se voima, joka vie meitä. Sentähden sanoi runoilija Schiller: „sinun omaasi ei ole se, mitä ajattelet, sillä se kuuluu kaikille. Sinun omaasi on ainoastaan, mitä sinä tunnet.“ Me voimme ajatella, kuvitella ja fantisoida hyvinkin korkeita ajatuksia; ajatella ja spekuloida vaikka korkeimpia jumalallisia mysterioita. Ne kuuluvat kaikille, mutta eivät ole meidän omaamme, ennen kuin ne asuvat meidän sydämeissä; ennen kuin tunnemme niitä. Sentähden on sydämellä itse asiassa ensimmäinen sija ihmisessä. Todellisessa ihmisessä on aina sydän ensi sijalla ja järki on tavallaan pikemmin sydämen palvelija. Niinhän se on todellisuudessa. Sydä-

mestä lähtee ulos ihmisen kaikki halut, himot, hänen taitonsa ja pyrkimyksensä; hänen ajatuksensa niitä puolustaa ja palvelee. Ihminen kyllä lopulta tulee tuntemaan, mitä on hänen sydämessään ja silloin hänen järkensä sanoo: aivan niin – ja rupeaa puolustamaan omaa sydäntään. Se on hyvä. Se on silloin ainoastaan semmoinen luonnollinen seuraus, kun sydämemme tahtoo jotain itsekästä ja pahaa. Mutta eihän ihminen ole tietoinen siitä, että se on itsekästä ja pahaa. Jos hänen ajatuksensa sanoo, että se pyrkimys, joka on sydämessä, on itsekästä, hän etsii kaikenlaisia puolustuksia omalle sydämelleen; sillä hän tietää, että se on hänellä kuin luonnonvoima. Sydämessä on hänen todellisuutensa. Sentähden ymmärrämme myöskin, kuinka suuri työ on totuudenetsijän edessä, kun hänen edessään on kysymys sydämen puhdistamisesta, sydämen, joka on todellisinta hänessä – hänen oma itsensä. Oi, kuinka helppoa on puhdistaa ajatuksiaan; että voittaa joitain ajatuksia, ajattelee joitain ajatuksia. Se on helppoa. Mutta kuinka minä voin muuttaa oman sydämeni? Se olisi toivotonta, elleimme ymmärtäisi, että ihminen on jälleensyntyvä olento, jonka sydän puhdistuu syntymien vierieissä. Kun hän yhdessä elämässä oppii ajattelemaan, niin taivaassa hän omaksuu nuo ajatukset sydämeensä, ja syntyy semmoisella sydämellä seuraavalla kerralla. Sentähden ihmisen elämä ei ole toivotonta. Mutta nyt myöskin ymmärrämme, mitä tarkoitetaan allegorisesti Adamilla ja Evalla. Adam oli tuo ihminen. Adamin järki oli heikko, joskin se tahtoi ymmärrystä ja tietoa. Eva oli hänen sydämensä, joka sanoi: tuolla, ja tuolla tavalla sinä pääset tietoon – kokemukseen. Sinun pitää syödä hyvän ja pahan tiedon puusta ja kokea. Adam ajatteli: en minä tule miksikään, ellen saa kokea: Eva houkuttelee Adamia; sanoo järjelle: sinun pitää kokea. Ja järki myöntää, että minun täytyy kokea. Sydämenihän sanoo, että kokemuksesta yksin lähtee totuus. – Eihän se ole mitään pahaa. Mitä muuta me osasimme, kuin lähteä ulos kokemaan. Meidän täytyi se tehdä.

Jokaisen meistä täytyi kuunnella sydämemme, Evan ääntä itsessämme, ja sitten syömme hyvän ja pahan tiedon puusta – ja syömme kunnes tulee Kristus. Sentähden myöhemmin kerrotaankin tuossa allegoriassa, että tulee Maria, joka synnyttää Kristuksen. Maria tulee ensin, sitten Kristus – niinkuin edellisessä kertomuksessa Adam on ensin ja sitten Eva. Adam on tuo järjen halu ja Eva on sydän, joka houkuttelee kokemukseen. Nyt Eva muuttuikin Mariaksi. Hänestä tulee Maria: sydän, joka on puhdistunut lopulta elämien vierieissä ja tullut neitsyeksi. Evasta ei sanota: neitsyt. Eva merkitsee kaiken luonnon äiti, ihmisen äiti; mutta Maria – neitsyt. Siis meidän sydämemme, joka on äiti, joka kokee – ja Luoja antaa aina ainekset Adamille –, Eva, muuttuu lopuksi meissä Mariaksi, Pyhäksi Neitsyeksi, joka ottaa vastaan Pyhän Hengen ja tulee siitä raskaaksi. Eva muuttuneena Mariaksi ymmärtää: totuus on minun päämääräni: minun täytyy todella nyt lopulta antautua totuudelle. – Meidän sydämemme – Eva – on aina sanonut: minä tahdon kokemusta – se on todellisuutta. Ja vasta sitten, kun sydän on puhdistunut ja tullut Mariaksi, sanoo se: En voi saada näistä kokemuksista enää mitään. Turhaa on samaa aina kokea; nyt minun täytyy saada totuuden pyhä henki, Jumala sydämeeni. Ja silloin, kun meidän sielumme on muuttumassa Evasta Mariaksi, tulee se neitsyeksi, joka ottaa totuuden hengen, Jumalan vastaan itsessään. Silloin se ymmärtää, että on olemassa totuus, Jumala kaiken tämän merkillisen, rikkaan kokemuselämän yläpuolella. Silloin se ymmärtää, että se on itse elämä, joka on tämän kaiken takana ja yläpuolella, ja että se on se elämä, jota hän kaipaa. Silloin meidän sydämemme kaipaa itse jumalallista elämää, ja silloin meidän sydämemme ottaa vastaan totuuden pyhän hengen. Ja kun meidän sydämemme sitten muuttuneena tällä tavalla Mariaksi ottaa vastaan totuuden pyhän hengen itseensä, silloin lopulta kerran syntyy meissä Kristus, se uusi lapsi, se uusi ihminen, se toinen Adam, joka lopulta pelastaa meidät ja koko

meidän maailmamme, koko meidän pitkän karmamme; koko auramme, joka on meidän mikrokosmoksemme, joka on täynnä kaikkia kokemuksia, sen Kristus lopulta pelastaa – lunastaa. Meidän oma pyhä, puhdas neitsytsielumme synnyttää Kristuksen. – Tämä on se ihmeellinen draama, joka on esitetty meidän Raamatussammeikin, joka on minun mielestäni niin sanomattoman kauniilla ja kotoisella tavalla esitetty juuri tässä meidän kristillisessä pyhässä kirjassa. Se on niin kaunis, koko kertomus juuri Adamista ja Evasta, jotka lankeavat syntiin, ja Mariasta ja Kristuksesta, joka lunastaa taas. Se on se suuri näytelmä, jumalallinen komedia, joka on jokaisen ihmisen salainen historia. Tämän me nyt ymmärrämme totuudenetsijoinä, ja sentähden me myöskin näemme tietysti tuon yhteyden Adamin, Evan, Marian ja Kristuksen välillä. Ja me näemme niin sisältöriikkaan symboliikan siinä, että Adamin ja Evan nimet on asetettu joulun aikaan juuri ennen Jeesus Kristuksen nimeä.

Mutta totuudenetsijoinä emme tarvitse pysähtyä tähän. Me voimme kysyä enemmän. Onko siinä vielä jotakin muuta yhteyttä? Kuinka on ihmiskunnan historia, kuinka on kaikki tapahtunut? Sillä me olemme oppineet huomaamaan, ymmärtämään, näkemään, että Kristus, Jeesus Kristus syntyessään maan päälle sai aikaan jotain ihmeellistä ihmiskunnan historiassa: hän pani alulle kuin uuden ajan. Kun me tutkimme suorastaan historiaa, näemme, että jotain on muuttunut – on sittenkin muuttunut. Jos kohta on ollut ennen Kristustakin paljon suuria ihmisiä, suuria Ihmisen Poikia ja Jumalan Poikia, paljon suuria vapahtajaolentoja, merkillisiä naisia – ei Maria ollut ainoa. Vaikka tämän kaiken huomaamme historiasta, niin me sittenkin olemme huomaavinaamme, että jotakin aivan uutta tuli Kristuksen kautta. Buddha ennen Kristusta puhui säälistä ja rakkaudesta. Hän painosti – voisi sanoa – sääliä ja myötätuntoa oman personallisuutensa kautta. Ehkei se kuvastanut semmoista positiivista, iloista rakkautta kuin Jeesus Kristuksessa. Hän

rakasti tietysti kaikkia, mutta oli aina kuin hän olisi lähestynyt ihmistä myötätunnon, säälin kautta, merkillisen ylitsevuotavan rakkauden kannalta. Sentähden ymmärrämme ja näemme, että Buddha puhui säälistä, myötätunnosta ja rakkaudesta. Mutta näemme myöskin, että ihmeellisesti muuttui ihmiskunnan historia Kristuksen jälkeen. Kristuksen tultua loistaa paha paljon enemmän maailmassa. On paljon enemmän paha ja itsekkyyttä, ja paljon enemmän myöskin hyvää ja epäitsekkyyttä. Itsestään tuntuu aivan kuin näinä parina vuosituhantena, jotka ovat kuluneet Kristuksen jälkeen, että sinä aikana on ollut paljon ihmisiä, jotka ovat olleet voimakkaita hyvässä; he ovat ajatelleet toisia ja pyrkineet toisille joitain hyvää tekemään. Me täällä länsimailla, tässä niinsanotussa kristillisessä sivistyksessä – joskaan emme ole tienneet paljoa Kristuksen omasta opista – olemme ainakin jollain tavalla eläytyneet johonkin puoleen Kristuksen elämässä. Olemme vallan rajuja pahassa. Olemme panneet Jumalan nimessä toimeen mitä julmimpia tekoja, inkvisitioneja, sotia, hävityksiä, vainoja . . . Mutta olemme myöskin ajatelleet suuremmalla voimalla kuin ennen, ihmiskunnan onnea, yhteiskunnan parantamista, ihmisten olemisen ja toimeentulon parantamista. On ollut voimakasta sisäistä elämää ja vapautusta. Nainen on saanut ihmisvapaudet oikeastaan vasta tässä meidän kristikunnassamme. Nainen oli myöskin Egyptissä kunnioitettu, mutta kuitenkin vallan erikoisena olentona. Ei ollut hänelle myönnetty sitä yhtäläisyyttä, mihin me olemme pyrkineet tässä kristillisessä yhteiskunnassamme. Olemme nyt nähneet, että kaikki ovat kuin veljiä keskenään. Ei pitäisi olla enää niin suunnattoman paljon eroa miehen ja naisen välillä. Semmoista olemme alkaneet ymmärtää tässä kristikunnassamme – enemmän ja enemmän kaikenlaisia asioita, joista saattoi olla vaistomaista aavistusta ennen. Sentähden, että meidän älymme on kaikessa kehittyneempi tässä kristikunnassa, sentähden myöskin meidän kykymme suunnittelemaan paha on kasvanut. Jos kohdistamme

katseemme ainoastaan pahaan, silloin sanomme: mutta voi: tämä kristillinen sivistyksemme on jotain kauheata verrattuna buddhalaiseen sivistykseen, verrattuna kiinalaiseen ja japanilaiseen sivistykseen. Niin äärettömästi me olemme tehneet täällä paha. – Mutta jos suuntaamme katseemme siihen, mitä on hyvää tässä kristillisessä sivistyksessämme, silloin meidän täytyy myöntää: ei paina sentään ainoastaan paha, jos on pahoja tekoja enemmän, on myöskin hyvää enemmän. Kaikki on tietoisempaa, älykkäämpää. Tieteellinen sivistys heräsi myöskin tässä meidän kristillisessä sivistyksessämme. Sentähden meidän täytyy tunnustaa, että jotain merkillistä tuli maapalloon, ihmiskuntamme ja sen historiaan Kristuksen kautta. Ja juuri sentähden, että nähtävästi Kristuksen syntyminen maan päälle – Jeesuksen Kristuksen elämä täällä – vaikutti käänteentekevästi meidän pallomme historiassa, sentähden me kysymme: mutta mitä on silloin sen takana? Oliko se sattuma? Oliko se historiallinen tapahtuma, jonka piti silloin tapahtua?

Olen kerran ennen pitänyt semmoisen esitelmäsarjan, joka sitten on ilmestynyt kirjana, jota olen nimittänyt nimellä „Kristuksen tutkimaton rikkaus“. Olen siinä koettanut esittää ja näyttää, kuinka tämä Kristuksen ilmestyminen maan päälle Jeesus Natsarealaisen personassa oli pitkä historiallinen työ, joka saavutti huippukohtansa tässä Jeesus Kristuksessa. Miljoonia, miljoonia vuosia oli valmistettu sitä siten, että Kristus, Jumalan Poika, Adam Kadmon oli vähitellen lähestynyt maapalloomme, laskeutunut alemmalle ja alemmalle tasolle. Ja sentähden en tahdo puhua asiasta siltä kannalta: edellytän, että olette tutustuneet tuohon kirjaan ja miettineet. Nyt tarkoitukseni on puhua historiallisesti jollain tavalla näistä asioista, mutta toiselta kannalta. Ja sitä varten täytyy meidän aloittaa Adamista ja Evasta.

Nyt muistamme, että meidän kristillisessä, niinsanotussa Raamatussamme on tuo vanha luomiskertomus, niinsanottu

luomiskertomus, genesis, Mooseksen ensimmäisessä kirjassa. Ja olkoot kuinka vanhoja tahansa nuo alkuperäiset kirjoitukset – olkoot kaldealaisille ennen juutalaisia periytyneet Atlantikselta. – Siinä on kaksi luomiskertomusta: toista nimitetään elohistiseksi ja toista jehovistiseksi. Elohistinen on ensimmäisessä ja toisessa on toinen jehovistinen. Ensimmäistä nimitetään elohistiseksi sentähden, että se sana, joka käännetään Jumalaksi, on hebrean kielisessä tekstissä Elohim; ja taas seuraavassa luomiskertomuksessa, joka alkaa toisesta luvusta, siinä on se Herra, Jumala, Jehova, Jahve. Jehova esiintyy toisesta luvusta eteenpäin. Elohim ensimmäisestä. Nyt tämä Elohim, joka on käännetty Jumalaksi, on monikkomuoto. Ei siinä seiso „Jumala“, vaan „Jumalat“ – „alussa loivat jumalat taivaan ja maan“. Ja tämä sana „Elohim“ on sangen ihmeellinen sana, sillä se on yksikössä feminininen, naissukuinen sana, ja monikossa on sille annettu maskulininen pääte, sen sijaan, että se olisi pantu femininiseen deklinaatioon, on se muuttunut maskuliniseen. Jos tahtoisi suomentaa sen, kuuluisi se tähän suuntaan: „miesjumalattaret, taikka sitten joitain semmoista kuin „jumalat, naiset“. Se on hyvin merkillinen ja ihmeellinen sana – Elohim. Ja sehän vaan tarkoittaa tietysti sitä, että ne olennot, jotka siellä esiintyvät luojina, olivat kaksisukuisia – ainakin mahdollisuuksiltaan toisen sukupuolen yläpuolella, taikka sitten de jure kaksisukuisia. Jumala ei siis ollut mies, eikä nainen tässä ensimmäisessä luomiskertomuksessa, vaan mies-nainen. Ja kun sentähden tuossa ensimmäisessä kertomuksessa sanotaan, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi, sanotaankin varovaisuuden vuoksi, että Jumala sanoi: „luokaamme ihminen meidän kaltaiseksemme“. Siinä on käännetty oikein. Mutta kun Jumala sanoi: „luokaamme ihminen omaksi kuvaksemme“, niin siinä jo näkyy, että ihminen luotiin kaksisukuiseksi, itsestään semmoiseksi olennoiksi, joka on mahdollisesti kaiken sukupuolisuuden yläpuolella ja säilyttää itsessään molemmat sukupuolet. Sentäh-

den havaitsemme tässä elohistisessa luomiskertomuksessa, että ihminen luotiin vasta kuudentena luomispäivänä. Nyt me ymmärrämme tämän oikein hyvin, jos ajattelemme, että luomispäivä on niinsanottu manvantara ja kuvaa meidän maapallomme jälleensyntymisiä. Nämä jälleensyntymiset alkoivat – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 – ja tämä rengas kuvaa eri tasoja. Neljäs on elämän, se on tämä fyysillinen ja eetteritaso, toinen on astraali-, ja sitten kaksi on mentalitasoa, ja sen yläpuolella on hengen maailma. – Nyt jos joku materialisti lukee tämän elohistisen luomiskertomuksen, hän sanoo: on se lastenkamarisatua, kun puhutaan, että tuli ensimmäinen, tuli toinen ja tuli kolmas päivä ja vasta neljäntenä päivänä luotiin aurinko ja kuu. Päivistä puhutaan ensin, ennenkuin tuli aurinko. Tuommoisiin ei kukaan järki-ihminen viitsi uskoa. – Mutta siinä se vasta on, suuri viisaus. Neljännessä vasta luotiin aurinko ja kuu. Siinä viitataan juuri siihen, että tässä on kysymyksessä okkultinen tieto, joka kuuluu salattuun viisauteen. Ja sentähden vasta neljännessä on aurinko ja kuu. Missä me olemme? Mitä on aurinko ja kuu ja ei puhuta sanaakaan siitä, että meitä on olemassa. Se on loukkaus meidän itsetunnollemme. Vasta kun päästään kuudenteen luomispäivään, puhutaan ihmisistä ja eläimistä – maaeläimistä. Viidentenä luodaan vesieläimet, kuudennessa vasta maaeläimet ja ihminen. – No, on tämä loukkaus! Mitä sillä tarkoitetaan, ajattelee totuudenetsijä. Vasta neljäntenä on aurinko ja kuu. Kolmessa päivässä luotiin kaikenlaisia muotoja meressä ja kasveja – niinkuin sanotaan. Kasvit ja puut monine muotoineen luotiin kolmantena päivänä. Neljäntenä ainoastaan aurinko ja kuu. No, se on oikein hyvä meidän ylpeydellemme, kun syvennymme tähän luomiskertomukseen, huomaamme kuinka vähäpätöisiä me vielä olemme. Jumalat eivät ota meitä lukuun, me emme ole mitään. Vasta kuudennessa manvantarassa, kun olemme mentalimaailmassa, puhtaan järjen, älyn maailmassa, kun maapallomme on ruumistunut sillä tavalla, silloin vasta ihmiset ja eläimet? Mutta eikö

tämä avaa meidän näköalojamme, näytä meille, että elohimit, jumalat, suunnitellessaan maailmaa tai luodessaan sitä tiesivät, että vasta tuossa kuudennessa luomispäivässä on kaikki hyvin eläinten ja ihmisten suhteen. Vasta silloin koko elämä on täydellistä elämää, ja vasta siinä kuudennessa luomispäivässä on ihminen Jumalan kuva (luokaamme ihminen meidän kuvaksemme), silloin olemme vasta maan päällä todella ihmisiä Jumalan kuvina. Ja siihen jollain tavalla viittaavat tuollaiset profetalliset näyt, joissa kerrotaan, että maan päällä vallitsee niin paradisisellinen, autuaallinen tila, että kaikki eläimet ovat ystäviä keskenään ja ihminen vaeltaa kuninkaana heidän keskellään. Ei ole mitään vihaa, pelkoa, riitaa; on ainoastaan rakkautta ja palvelusta. Sitä on siinä täydellisessä kuudennessa manvantarassa. Koska kaikki heijastuu myöskin etukäteen ja jossain määrässä toteutuu, voimme sanoa, että kuudennen juurirodun nykyisessä fyysisessä tilassa tulee jonkun verran toteutumaan juuri tuo, että ihmisten ja eläinten väli on ystävällisempää tällä fyysisellä tasolla ja olemme ihmisinä voittaneet yhden merkillisimmistä luomisvoimista, nimittäin juuri sukupuolisuuden. Kuudennessa juurirodussa emme enää ole niissä ristiriidoissa, kuin kolmannessa ja neljännessä, vaan kuudennessa olemme jo voittaneet tuon, etteivät nuo ristiriidat ainakaan aiheuta niin paljon onnettomuuksia kuin nyt, vaan jolloin olemme voittaneet oman sukupuolisuutemme, että luomme puhtaalla, koskemattomalla tavalla uusia olentoja. Meidän ei tarvitse silloin suorittaa yhdessä kahtena sukupuolena suvun jatkamista, vaan suoritamme sen meditationissa ja yksilöinä ainoastaan rakastamme toisiamme ystävinä, ihmisinä paljon lämpimämmin ja ihanammin, kuin ihminen nyt osaa rakastaa – mies ja nainen keskenään –; mutta kuitenkin ilman mitään semmoista dragediaa, joka nyt seuraa sukupuolirakkautta tavallisesti. Se on kuin taivasta, tuo sukupuolielämä tuossa kuudennessa juurirodussa. Sentähden, että kuudennen manvantaran suuri todellisuus tulee heijastumaan tässä viiden-

nessä juurirodussa, meillä on kova kiire, että emme ole sen orjia, kun olosuhteet muuttuvat.

Se on siis tuo elohistinen luomiskertomus. Ja minkä tähden olemme jättäneet mainitsematta tässä neljännessä luomispäivässä, kun on puhetta auringosta ja kuusta ainoastaan? Sentähden, että kun jumalien kannalta katselee meidän elämäämme, se on niin pientä, komedian tapaista, kun täällä vähän tepastelemme ja olemme eläimellisiä kaikki. On kuin tiedemiehemme olisivat oikeassa, kun sanovat, että ihminen on korkein eläinkunnassa – sillä se on niin kummallista tämä inhimillinen elämä katsottuna jumalien kannalta. Tässä me huudamme, syömme, juomme, naimme . . . Ei siitä kannata puhua, koko tästä historiasta, josta me kirjoitamme paksuja teoksia. Jos satojen miljoonien vuosien perästä viisastumme, sanomme, että jo oli lapsellista koko tämä historia; on kirjoitettu siitä teoksia – kyllä ne olivat elukoita. Se on jumalien kannalta ohimenevä fenomeeni, joka ei jätä paljon jälkeä. Me pyrimme kunniaan ja maineeseen ja tulemme kurjiksi siitä himosta, tai sitten kiellämme paljon itseltämme, että saisimme paljon tämän maailman kultaista vasikkaa. – Ja sitten – niinkuin Jeesus sanoi, että „voi! yksi ihminen keräsi niin paljon, että hänellä oli ladot täynnä ja ääni sanoi: mitä nyt, sinä kuolet tänä päivänä.“ – Mitä siitä, jos meidän kunniamme kestäisi kymmeniä miljoonia vuosia. Sitten se unohtuu kaikki. Ei kukaan tiedä, että meitä oli olemassa. Dante keksi komean nimen: „Divina Komedia“, Jumalainen näytelmä. Me olemme antaneet sille nimen: Jumalallinen huvinäytelmä. Se on se, jonka suoritamme karman käskystä. Se vaipuu unholan yöhön, kun tulemme ihmisiksi.